

VALLANKUMOUKSEN PERSPEKTIVEISTÄ KIINASSA

*Puhe Kominternin Toimeenpanevan komitean
Kiinan valiokunnassa
marraskuun 30 pnä 1926*

Toverit! Ennen kuin ryhdyn käsittelemään kysymystä pidän tarpeellisena sanoa, että minulla ei ole sellaista tyhjentävää aineistoa Kiinan kysymyksestä, joka tarvittaisiin täydellisen kuvan antamiseksi Kiinan vallankumouksesta. Siksi minun täytyy rajoittua eräisiin yleisiin periaatteellisiin huomautuksiin, jotka koskevat suoranaisesti kysymystä Kiinan vallankumouksen perussuunnasta.

Minulla on Petrovin teesit, Mifin teesit, kaksi Tang Ping-siangin selostusta ja Rafesin huomautukset Kiinan kysymyksestä. Mielestäni kaikilla näillä asiakirjoilla, niiden hyvistä puolista huolimatta, on se tavattoman suuri puutteellisuus, että ne sivuuttavat koko joukon Kiinan vallankumouksen peruskysymyksiä. Mielestäni on välttämättä kiinnitettävä huomio ennen kaikkea näihin puutteellisiin. Sentähden minun huomautuksillani tulee olemaan samalla arvois-televa luonne.

I

KIINAN VALLANKUMOUKSEN LUONNE

Lenin on sanonut, että kiinalaisille koittaa piakkoin oma vuotensa 1905. Eräät toverit ovat ymmärtäneet

sen siten, että kiinalaisilla täytyy toistua prikulleen se sama, mitä meillä Venäjällä tapahtui vuonna 1905. Se on väärin, toverit. Lenin ei ole lainkaan sanonut, että Kiinan vallankumous tulee olemaan Venäjällä vuonna 1905 tapahtuneen vallankumouksen kopio. Lenin sanoi vain, että kiinalaisille tulee oma vuotensa 1905. Se merkitsee sitä, että vuoden 1905 vallankumouksen yleisten piirteiden lisäksi Kiinan vallankumouksella tulee olemaan vielä omia omalaatuisia erikoisuuksiaan, joiden on painettava erikoinen leimansa Kiinan vallankumoukseen.

Mitä ovat nämä erikoisuudet?

Ensimmäinen erikoisuus on se, että Kiinan vallankumous, joka on porvarillis-demokraattinen vallankumous, on samalla kansallisen vapautuksen vallankumous, jonka kärki on tähdätty muukalaisen imperialismin herruutta vastaan Kiinassa. Ennen kaikkea siinä se eroaa vuoden 1905 vallankumouksesta Venäjällä. Asia on niin, että imperialismien herruus Kiinassa ei ilmene yksinomaan sen sotilaallisena mahtina, vaan ennen kaikkea siinä, että Kiinan teollisuuden peruslangat, rautatiet, tehtaat, kaivokset, pankit y.m. ovat muukalaisten imperialistien hallussa tai valvonnassa. Mutta siitä taas seuraa, että muukalaista imperialismia ja sen kiinalaisia asiamiehiä vastaan käytävän taistelun kysymykset eivät voi olla näyttelemättä vakavaa osaa Kiinan vallankumouksessa. Siten Kiinan vallankumous liittyy välittömästi kaikkien maiden proletaarien vallankumouksiin imperialismia vastaan.

Kiinan vallankumouksen toinen erikoisuus on se, että Kiinassa kansallinen suurporvaristo on äärettö-

män heikko, että se on verrattomasti heikompi kuin Venäjän porvaristo vuoden 1905 kaudella. Se onkin ymmärrettävää. Kun kerran teollisuuden peruslangat ovat keskittyneet muukalaisten imperialistien käsiin, niin Kiinan kansallinen suurporvaristo ei voi olla muuta kuin heikko ja takapajuinen. Siinä suhteessa Mifin huomautus Kiinan kansallisen porvariston heikkoudesta Kiinan vallankumouksen eräänä luonteenomaisena seikkana on aivan oikea. Mutta siitä johtuu, että Kiinan vallankumouksen alkuunpanijan ja johtajan tehtävän, Kiinan talonpoikaiston johtajan tehtävän täytyy kiertämättä joutua Kiinan proletariaatin ja sen puolueen käsiin.

Ei pidä unohtaa myöskään Kiinan vallankumouksen kolmatta erikoisuutta, joka on siinä, että Kiinan rinnalla on olemassa ja kehittyy Neuvostoliitto, jonka vallankumouksellinen kokemus ja jonka antama apu ei voi olla helpottamatta Kiinan proletariaatin taistelua imperialismia vastaan sekä feodaalisia ja keskiaikaisuuden jätteitä vastaan Kiinassa.

Sellaiset ovat Kiinan vallankumouksen peruserikoisuudet, joista sen luonne ja suunta määräytyvät.

II

IMPERIALISMI JA IMPERIALISTINEN INTERVENTIO KIINASSA

Esitettyjen teesien ensimmäinen puutteellisuus on se, että ne sivuuttavat tai aliarvioivat kysymyksen imperialistisesta interventioista Kiinassa. Näihin teeseihin syventyessä saattaa syntyä käsitys, että Kiinassa ei tällä kertaa oikeastaan olekaan imperia-

listista interventiota, vaan ainoastaan pohjoisten maakuntien asukkaiden taistelu eteläisiä vastaan taikka yhden kenraaliryhmän taistelu toista kenraaliryhmää vastaan. Tällöin ollaan taipuvaisia pitämään interventiona sellaista tilannetta, jolloin muukalaisia sotajoukkoja on tuotu Kiinan alueille, mutta ellei sitä ole tapahtunut, niin ei ole interventiotakaan.

Se on mitä pahin virhe, toverit. Interventio ei lainkaan rajoitu sotajoukkojen maahantuontiin eikä sotajoukkojen tuominen maahan ole laisinkaan intervention peruserikoisuus. Kapitalistisissa maissa kehittyvän vallankumouksellisen liikkeen nykyisissä oloissa, jolloin muukalaisen sotaväen suoranainen maahantuonti saattaa aiheuttaa monia vastalauseita ja selkkauksia, on interventiolla joustavampi luonne ja paremmin naamioitu muoto. Nykyoloissa imperiaalisismi pitää edullisempänä harjoittaa interventiota järjestämällä kansalaissodan riippuvaisen maan sisällä, rahoittamalla vastavallankumouksellisia voimia vallankumousta vastaan sekä kannattamalla moraalisesti ja rahallisesti kiinalaisia asiamiehiään vallankumousta vastaan. Imperialistit olivat taipuvaisia selittämään Denikinin ja Koltshakin, Judenitshin ja Wrangelin taistelun vallankumousta vastaan Venäjällä yksinomaan sisäiseksi taisteluksi. Mutta me kaikki tiesimme, emmekä ainoastaan me, vaan koko maailma tiesi, että näiden venäläisten vastavallankumouksellisten kenraalien takana olivat Englannin ja Amerikan, Ranskan ja Japanin imperialistit, sillä ilman niiden tukea olisi vakava kansalaissota Venäjällä ollut kerrassaan mahdotonta. Samaa on sanottava Kiinastakin. Wu Pei-fun ja Sung Tshuang-fangin, Tshangtsolinin ja

Tshang Tsung-tshangin taistelu vallankumousta vastaan Kiinassa olisi yksinkertaisesti mahdotonta, elleivät kaikkien maiden imperialistit innoittaisi näitä vastavallankumouksellisia kenraaleita, elleivät ne varustaisi heitä rahallisesti, aseilla, ohjaajilla, „neuvonantajilla“ y.m.

Missä on Kantonin sotajoukkojen voima? Siinä, että niillä on aate ja pyrkimys, jotka innoittavat niitä taisteluun imperialismista vapautumiseksi, siinä, että ne tuovat Kiinalle vapautuksen. Missä on Kiinan vastavallankumouksellisten kenraalien voima? Siinä, että niiden takana ovat kaikkien maiden imperialistit, Kiinan kaikkien ja kaikenlaisten rautateiden, konsesioiden, tehtaiden, pankkien ja kauppatoyimistöjen omistajat.

Siksi kysymys ei ole ainoastaan siitä tai edes niinkään paljon siitä, että maahan tuodaan muukalaisia sotajoukkoja, vaan siitä kannatuksesta, jota kaikkien maiden imperialistit antavat Kiinan vastavallankumoukselle. Imperialistisen intervention ydin on nyt se, että interventiota suoritetaan toisten käsillä.

Siksi imperialistinen interventio Kiinassa on epäilemätön tosiasia, jota vastaan Kiinan vallankumouksen kärki onkin tähdätty.

Senpä tähden, ken sivuuttaa tai aliarvioi imperialistisen intervention Kiinassa, hän sivuuttaa tai aliarvioi sen, mikä Kiinassa on kaikkein tärkeintä ja merkityksellisintä.

Sanotaan, että japanilaiset imperialistit osoittavat jonkinlaisia „myötätunnon“ oireita kantonilaisia kohtaan ja yleensä Kiinan vallankumousta kohtaan. Sanotaan, että amerikkalaiset imperialistit eivät jää

siinä suhteessa jälkeen japanilaisista. Se on itsensä pettämistä, toverit. On osattava erottaa imperialistien politiikan, myöskin japanilais-amerikkalaisten imperialistien politiikan, olemus siitä, millä sitä naamioidaan. Lenin sanoi usein, että vallankumousmiehiä on vaikea taltuttaa pampulla tai nyrkillä, mutta toisinaan heidät otetaan hyvin helposti ansaan hellyydellä. Tätä Leninin sanomaa totuutta ei pidä milloinkaan unohtaa, toverit. Joka tapauksessa on selvää, että japanilais-amerikkalaiset imperialistit ovat oppineet melko hyvin tuntemaan tämän totuuden merkityksen. Siksi on osattava erottaa selvästi kantonilaisille osoitettu hellyys ja kehuskelu siitä seikasta, että hellyyksiin kaikkein auliimmat imperialistit pitävät kaikkein lujimmin kiinni „omista“ konsessioistaan ja rautateistään Kiinassa, joista ne eivät suostu luopumaan millään hinnalla.

III

KIINAN VALLANKUMOUKSELLINEN ARMEIJA

Toinen huomautus esitettyjen teesien johdosta koskee kysymystä Kiinan vallankumouksellisesta armeijasta. Asia on siten, että kysymys armeijasta on teeseissä sivuutettu tai sitä väheksytään. (Äänipaikalta: „Oikein!“.) Se on niiden toinen puutteellisuus. Kantonilaisten etenemistä pohjoiseen ei tavallisesti pidetä Kiinan vallankumouksen leviämisenä, vaan kantonilaisten kenraalien taisteluna Wu Pei-futa ja Sung Tshuang-fangia vastaan, toisten kenraalien taisteluna etutilasta toisiin kenraaleihin nähden. Se on mitä pahin virhe, toverit. Kiinan vallankumoukselliset

armeijat ovat mitä tärkein tekijä Kiinan työläisten ja talonpoikain taistelussa vapautuksensa puolesta. Vai onko se sattuma, että kuluvan vuoden touko- tai kesäkuuhun saakka Kiinassa vallitsevaa tilannetta pidettiin taantumuksen herruutena, joka muodostui Feng Ju-siangin armeijain tappion jälkeen, mutta sitten, kuluvan vuoden kesällä, kun kantonilaisten voittoisat joukot etenivät pohjoiseen ja valloittivat Hubein, kuva muuttui perusteellisesti vallankumouksen hyväksi? Ei, se ei ole sattuma. Sillä kantonilaisten eteneminen merkitsee iskua imperialismille, iskua sen asiamiehille Kiinassa sekä kokoontumisvapautta, lakkovapautta, painovapautta ja järjestäytymisvapautta yleensä kaikille Kiinan vallankumouksellisille aineksille, varsinkin työläisille. Siinä juuri on Kiinan vallankumouksellisen armeijan erikoisuus ja mitä tärkein merkitys.

Ennen, XVIII ja XIX vuosisadalla, vallankumoukset alkoivat siten, että kapinaan nousi tavallisesti suurimmalta osaltaan aseeton tai huonosti aseistettu kansa ja se joutui vastakkain vanhan valtakomennon armeijan kanssa, jonka armeijan se yritti hajottaa tai saada ainakin osittain puolelleen. Se on vallankumouksellisten purkausten tyypillinen muoto menneisyydessä. Niin oli meillä Venäjälläkin vuonna 1905. Kiinassa asiat kehittyvät toiseen tapaan. Kiinassa ei vanhan hallituksen sotajoukkoja vastassa ole aseeton kansa, vaan aseistettu kansa vallankumousarmeijan muodossa. Kiinassa taistelee aseistettu vallankumous aseistettua vastavallankumousta vastaan. Se on eräs Kiinan vallankumouksen erikoisuus ja sen eräs etuisuus. Siinä piilee myöskin

Kiinan vallankumouksellisen armeijan erikoinen merkitys.

Juuri siksi vallankumouksellisen armeijan aliarvioiminen onkin esitettyjen teesien sallimaton puutteellisuus.

Mutta siitä seuraa, että Kiinan kommunistien on kiinnitettävä erikoista huomiota työhön armeijassa.

Ensiksi, Kiinan kommunistien on voimistettava kaikin keinoin poliittista työtä armeijassa ja päästävä siihen, että armeija muodostuisi todelliseksi ja esimerkilliseksi Kiinan vallankumouksen aatteiden eteenpäinviejäksi. Se on erikoisen välttämätöntä siksi, että kantonilaisten mukaan lyöttäytyy nyt kaikenlaisia kenraaleita, joilla ei ole mitään tekemistä Kuomintangin kanssa, ne liittyvät kantonilaisiin, koska näkevät heissä voiman, joka murskaa Kiinan kansan viholliset, ja liittyessään kantonilaisiin ne tuovat armeijaan hajanusta. Nämä „liittolaiset“ voidaan neutralisoida tai tehdä niistä todellisia kuomintangilaisia vain voimistamalla poliittista työtä ja ottamalla ne vallankumoukselliseen valvontaan. Ilman sitä armeija voi joutua mitä vaikeimpaan tilaan.

Toiseksi, Kiinan vallankumousmiesten, siinä luvussa myöskin kommunistien, on ryhdyttävä välittömästi tutkimaan sotataitoa. Heidän ei pidä suhtautua sotataitoon aivan kuin se olisi jokin toisarvoinen asia, sillä Kiinassa on sotataito nyt Kiinan vallankumouksen tärkeimpiä tekijöitä. Kiinalaisten vallankumousmiesten ja siis myöskin kommunistien on perehdyttävä sotataitoon, jotta he voisivat vähitellen edistyä ja astua yksiin tai toisiin johtotehtäviin vallankumouksellisessa armeijassa. Tämä takaa sen, että

Kiinan vallankumouksellinen armeija tulee kulkemaan oikeaa tietä, suoraan päämäärää kohti. Ilman sitä voi hoipertelu ja horjunta käydä kiertämättömäksi armeijassa.

IV

KIINAN TULEVAN VALLAN LUONNE

Kolmas huomautus koskee sitä, että teeseissä ei ole otettu huomioon kysymystä Kiinan tulevan vallankumouksellisen vallan luonteesta taikka ei siihen ole kiinnitetty riittävää huomiota. Mif on teeseissään päässyt lähelle tätä kysymystä, ja se on hänen ansionsa. Mutta päästyään lähelle hän pelästyti jotakin eikä rohjennut viedä asiaa päätökseen. Mif luulee, että tuleva vallankumouksellinen valta Kiinassa on oleva vallankumouksellisen pikkuporvariston valtaa johdon ollessa proletariaatilla. Mitä se merkitsee? Helmikuun vallankumouksen aikana vuonna 1917 menshevikit ja eserrät olivat samoin pikkuporvarillisia puolueita ja jossain määrin vallankumouksellisia. Merkitseekö tämä sitä, että tuleva vallankumouksellinen valta Kiinassa tulee olemaan eserräläis-menshevististä valtaa? Ei, ei merkitse. Miksi? Siksi, että eserräläis-menshevikkiläinen valta oli itseasiassa imperialistista valtaa, kun taas tuleva vallankumouksellinen valta Kiinassa on oleva imperialisminvastaista valtaa. Siinä on perinpohjainen ero.

Macdonaldin hallitus oli vieläpä „työväen“ valtaa, mutta samalla se oli imperialistinen hallitus, sillä se nojautui Englannin imperialistisen vallan säilyttämiseen muun muassa Intiassa ja Egyptissä. Tulevalla

vallankumouksellisella vallalla Kiinassa on oleva se etuisuus Macdonaldin hallitukseen verraten, että se on oleva imperialisminvastainen valta.

Kysymys ei ole ainoastaan Kantonin vallan, joka on koko Kiinan tulevan vallankumouksellisen vallan itu, porvarillis-demokraattisesta luonteesta, vaan kysymys on ennen kaikkea siitä, että tämä valta on, eikä voi olla olematta, imperialisminvastaista valtaa, että tämän vallan jokainen uusi askel eteenpäin merkitsee iskua maailman imperialismille, siis iskua maailman vallankumouksellisen liikkeen hyväksi.

Lenin oli oikeassa sanoessaan, että kun kansallinen vapausliike aikaisemmin, ennen maailmanvallankumouksen aikakauden alkamista, oli osa yleisdemokraattista liikettä, niin nyt, Venäjän neuvostovallankumouksen voiton jälkeen ja maailmanvallankumouksen aikakauden alettua, kansallinen vapausliike kuuluu osana maailman proletaariseen vallankumoukseen.

Mif ei ole ottanut huomioon tätä erikoisuutta.

Käsittääkseni tuleva vallankumouksellinen valta Kiinassa on yleensä luonteeltaan muistuttava sitä valtaa, josta meillä puhuttiin vuonna 1905, s.o. jotain proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin tapaista, kuitenkin sillä eroituksella, että se on oleva pääasiassa imperialisminvastainen valta.

Se on oleva siirtymiskauden valtaa siirryttäessä Kiinan ei-kapitalistiseen eli tarkemmin sanoen sosialistiseen kehitykseen.

Juuri siihen suuntaan on Kiinan vallankumous kehittyvä.

Tätä vallankumouksen kehityksen tietä helpottaa kolme seikkaa:

ensiksi se, että Kiinan vallankumous, joka on kansallisen vapautuksen vallankumous, tulee olemaan tähdätty imperialismia ja sen asiamiehiä vastaan Kiinassa;

toiseksi se, että Kiinan kansallinen suurporvaristo on heikkoa, heikompaa kuin Venäjän kansallinen porvaristo vuoden 1905 kaudella, mikä seikka helpottaa proletariaatin hegemonian toteuttamista, Kiinan talonpoikaiston johtamista proletaarisen puolueen taholta;

kolmanneksi se, että Kiinan vallankumous tulee kehittymään olosuhteissa, jotka antavat mahdollisuuden käyttää hyväksi Neuvostoliitossa voittaneen vallankumouksen kokemusta ja apua.

Onko tämä tie voittava varmasti ja ehdottomasti, se riippuu monista seikoista. Selvää kuitenkin on se, että Kiinan kommunistien perustehtävänä on taistelu juuri tämän kehitystien puolesta Kiinan vallankumouksessa.

Siitä johtuu Kiinan kommunistien tehtävä kysymyksessä suhteesta Kuomintangiin ja Kiinan tulevaan vallankumoukselliseen valtaan. Sanotaan, että Kiinan kommunistien on erottava pois Kuomintangista. Se ei ole oikein, toverit. Kiinan kommunistien eroaminen Kuomintangista tällä kertaa olisi mitä pahin virhe. Koko Kiinan vallankumouksen kulku, sen luonne, sen perspektiivit puhuvat epäilemättä siitä, että Kiinan kommunistien on jäätävä Kuomintangiin ja voimistettava työtään siinä.

Mutta voiko Kiinan kommunistinen puolue osallistua tulevaan vallankumoukselliseen valtaan? Se ei ainoastaan voi, vaan sen täytyykin osallistua siihen. Kiinan vallankumouksen kulku, sen luonne ja sen perspektiivit puhuvat selvää kieltä siitä, että

Kiinan kommunistisen puolueen täytyy osallistua Kiinan tulevaan vallankumoukselliseen valtaan.

Se on eräs välttämättömiä takeita siitä, että Kiinan proletariaatin hegemonia tulee toteutetuksi käytännössä.

V

TALONPOIKAISKYSYMYS KIINASSA

Neljäs huomautus koskee kysymystä Kiinan talonpoikaistosta. Mif on sitä mieltä, että pitää heti antaa tunnus Neuvostojen muodostamisesta, nimittäin talonpoikain Neuvostojen muodostamisesta Kiinan maaseudulle. Mielestäni se on virhe. Mif kiirehtii liian pitkälle eteenpäin. Ei voida rakentaa Neuvostoja maaseudulla sivuuttaen Kiinan teollisuuskeskukset. Kuitenkaan kysymys Neuvostojen järjestämisestä Kiinan teollisuuskeskuksissa ei nyt ole päiväjärjestyksessä. Sitä paitsi on otettava huomioon, ettei Neuvostoja saa käsitellä irrallisina sitomatta niitä ympäröivään tilanteeseen. Neuvostot, tässä tapauksessa talonpoikain Neuvostot, voitaisiin järjestää vain siinä tapauksessa, jos Kiina eläisi parhaillaan talonpoikaissiikkeen maksimaalisen nousun kautta, joka nousu murtaisi vanhan ja loisi uuden vallan, olettaen, että Kiinan teollisuuskeskukset ovat jo murtaneet padon ja päässeet Neuvostojen vallan muodostamisen vaiheeseen. Voidaanko sanoa, että Kiinan talonpoikaisto ja yleensä Kiinan vallankumous on jo päässyt tähän vaiheeseen? Ei, ei voida sanoa. Siksi Neuvostoista puhuminen nyt merkitsee kiirehtimistä liian pitkälle eteenpäin. Sen takia ei nyt pidä asettaa kysymystä Neuvostoista, vaan talonpoikaiskomiteoiden muodostamisesta. Tarkoiton

talonpojista valittuja talonpoikaiskomiteita, jotka kykenevät muotoilemaan talonpoikaiston perusvaatimukset ja jotka ryhtyvät kaikkiin toimenpiteisiin saadakseen nämä vaatimukset toteutetuksi vallankumouksellista tietä. Näiden talonpoikaiskomiteoiden on oltava se runko, jonka ympärillä vallankumous maaseudulla tulee kehittymään.

Tiedän, että kuomintangilaisten ja vieläpä Kiinan kommunistienkin keskuudessa on niitä, jotka eivät pidä mahdollisena vallankumouksen valloilleen päättämistä maaseudulla, peläten, että talonpoikaiston mukaantulo vallankumoukseen rikkoo imperialisminvastaisen yhteisrintaman. Se on mitä suurin erehdys, toverit. Kiinan imperialisminvastainen rintama tulee olemaan sitä voimakkaampi ja mahtavampi, mitä nopeammin ja perusteellisemmin Kiinan talonpoikaisto saadaan mukaan vallankumoukseen. Teesien laatijat, varsinkin Tang Ping-siang ja Rafes, ovat aivan oikeassa väittäessään, että Kiinan vallankumouksen voiton välttämättömänä ehtona on eräiden talonpoikaiston kaikkein kypsyneimpien vaatimusten viipymätön tyydyttäminen. Mielestäni on aika murtaa se hitaus ja se „neutraalisuus“ talonpoikaiston suhteen, jota ilmenee Kuomintangin eräiden ainesten toiminnassa. Mielestäni sekä Kiinan kommunistisen puolueen että Kuomintangin, ja siis myöskin Kantonin vallan, on siirryttävä viipymättä sanoista tekoihin ja asetettava kysymys talonpoikaiston kaikkein elintärkeimpien vaatimusten tyydyttämisestä nyt heti.

Vallankumouksen kulusta riippuu, minkälaisen pitää perspektiivien olla tässä suhteessa ja kuinka pitkälle voidaan ja täytyy mennä. Mielestäni on kysy-

mys johdettava loppujen lopuksi maan kansallistamiseen. Joka tapauksessa me emme ainakaan voi vanna kieltäytyvämme sellaisesta tunnuksesta kuin maan kansallistamisen tunnuksesta.

Minkälaisia ovat ne tiet ja polut, joita Kiinan vallankumouksellisten on kuljettava saadakseen Kiinan monimiljoonaisen talonpoikaiston nostetuksi vallankumoukseen?

Mielestäni nykyoloissa voidaan puhua vain kolmesta tiestä.

Ensimmäinen tie on talonpoikaiskomiteoiden muodostaminen ja kiinalaisten vallankumouksellisten pääseminen näihin komiteoihin voidakseen vaikuttaa talonpoikaistoon. (Ääni paikalta: „Entä talonpoikaissiitot?“.) Mielestäni talonpoikaissiitot ryhtyvät talonpoikaiskomiteoiden ympärille tai talonpoikaissiitot muuttuvat talonpoikaiskomiteoiksi, jolle annetaan vissiä valtaa, jota tarvitaan talonpoikain vaatimusten täyttämiseen. Tästä tiestä olen edellä jo puhunut. Mutta tämä tie ei vielä riitä. Olisi naurettavaa luulla, että Kiinassa olisi sitä varten riittävästi vallankumouksellisia. Kiinassa on väestöä noin 400 miljoonaa. Siitä on kiinalaisia noin 350 miljoonaa. Heistä on enemmän kuin $\frac{9}{10}$ talonpoikia. Siinä erehdytään, jos luullaan, että muutamat kymmenet tuhannet kiinalaiset vallankumoukselliset voivat viedä mukanaan tämän talonpoikaisen valtameren. Siis tarvitaan vielä muitakin teitä.

Toinen tie on talonpoikaistoon vaikuttaminen uuden vallankumouksellisen kansanvallan koneiston kautta. Epäilemätöntä on, että uusissa vapautetuissa maakunnissa pystytetään uusi valta Kantonin vallan malliin.

Epäilemätöntä on, että tämän vallan ja tämän vallan koneiston, jos se haluaa todella viedä vallankumousta eteenpäin, täytyy ryhtyä tyydyttämään talonpoikaiston kaikkein kipeimpiä vaatimuksia. Ja siksi kommunistien ja yleensä Kiinan vallankumouksellisten tehtävänä on päästä uuden vallan koneistoon, lähentää tätä koneistoa talonpoikaistusjoukkoihin ja auttaa talonpoikaistusjoukkoja tyydyttämään tämän koneiston kautta elintärkeitä vaatimuksiaan joko ottamalla haltuunsa tilanherrojen maat tai alentamalla veroja ja vuokramaksua — aina tilanteesta riippuen.

Kolmas tie on talonpoikaistoon vaikuttaminen vallankumouksellisen armeijan kautta. Puhuin jo vallankumousarmeijan mitä tärkeimmästä merkityksestä Kiinan vallankumouksessa. Kiinan vallankumousarmeija on se voima, joka tunkeutuu ensimmäisenä uusiin maakuntiin, joka ensimmäisenä kulkee talonpoikaiston syvien joukkojen läpi ja jonka perusteella talonpoika ennen kaikkea tekee johtopäätöksensä uudesta vallasta, sen huonoista tai hyvistä ominaisuuksista. Vallankumousarmeijan käytöksestä ennen kaikkea, sen suhteesta talonpoikaistoon ja tilanherroihin, sen valmeudesta auttaa talonpoikia riippuu talonpoikaiston suhde uuteen valtaan, Kuomintangiin ja yleensä Kiinan vallankumoukseen. Kun otetaan huomioon, että Kiinan vallankumousarmeijaan on päässyt paljon epäilyttäviä aineksia, että nämä ainekset saattavat muuttaa armeijan ulkomuotoa huonompaan päin, niin on ymmärrettävää, miten suuri merkitys armeijan poliittisella olemuksella ja, niin sanoakseni, sen talonpoikaistopolitiikalla on talonpoikaiston silmissä. Siksi Kiinan kommunistien ja yleensä Kiinan vallankumouk-

sellisten on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin neutralisoidakseen armeijan talonpoikaisvastaiset ainekset ja säilyttääkseen armeijassa sen vallankumouksellisen hengen ja viedäkseen asiaa siihen suuntaan, että armeija auttaisi talonpoikia ja nostaisi niitä vallankumoukseen.

Sanotaan, että vallankumouksellinen armeija otetaan Kiinassa vastaan avosylin, mutta sen jälkeen, kun armeija asettuu paikkakunnalle, seuraa jonkinlainen pettymys. Samoin oli meilläkin Neuvostoliitossa kansalaissodan aikana. Se on selitettävissä siten, että vapauttaessaan uusia maakuntia ja asettuessaan niihin armeijan täytyy muodossa tai toisessa hankkia elintarvikkeet ympäristöseutujen väestön kustannuksella. Me, neuvostovallankumousmiehet, onnistuimme tavallisesti hyvittämään nämä kielteiset puolet sillä, että me yritimme armeijan välityksellä auttaa talonpoikia niiden taistelussa tilanherra-aineksia vastaan. Kiinan vallankumousmiesten on välttämättä opittava samalla tavalla hyvittämään nämä kielteiset puolet harjoittamalla oikeaa talonpoikaispolitiikkaa armeijan kautta.

VI

PROLETARIAATTI JA PROLETARIAATIN HEGEMONIA KIINASSA

Viides huomautus koskee kysymystä Kiinan proletariaatista. Mielestäni teeseissä ei korosteta riittävästi Kiinan työväenluokan osuutta ja merkitystä. Rafes kysyy: kehen Kiinan kommunistien täytyy orientoitua — Kuomintangin vasemmistolaisiin vaiko keskustaan? Kummallinen kysymys. Mielestäni Kiinan

kommunistien täytyy orientoitua ennen kaikkea proletariaattiin ja orientoida Kiinan vapautusliikkeen toimihenkilöitä vallankumoukseen. Vasta silloin on kysymys asetettu oikein. Tiedän, että Kiinan kommunistien keskuudessa on tovereita, joiden mielestä työläisten lakot aineellisen aseman ja oikeuksiensa parantamiseksi eivät ole suotavia ja jotka suostuttelevat työläisiä olemaan lakkoilematta. (Ään i: „Sel-laista on ollut Kantonissa ja Shanghaissa“.) Se on suuri virhe, toverit. Se on Kiinan proletariaatin osuuden ja ominaispainon mitä vakavinta aliarviointia. Se on merkittävä teeseissä ehdottoman kielteisenä ilmiönä. Olisi suuri virhe, elleivät Kiinan kommunistit käyttäisi nykyistä suotuisaa tilannetta auttaakseen työläisiä parantamaan aineellista asemaansa ja oikeuksiaan edes lakkojen avulla. Mitä merkitystä silloin olisi Kiinan vallankumouksella? Proletariaatti, jonka poikia imperialismiin asiamiehet pieksävät ja kiduttavat lakkojen aikana, ei voi olla johtavana voimana. Tämä keskiaikainen pahe on hävitettävä hinnalla millä hyvänsä, jotta Kiinan proletaarien keskuudessa saataisiin kohotetuksi voimansa tuntoa ja oman arvonsa tuntoa ja jotta heidät voitaisiin tehdä kykeneviksi johtamaan vallankumousliikettä. Ilman sitä ei voida ajatellakaan Kiinan vallankumouksen voittoa. Siksi Kiinan työväenluokan taloudellisille ja oikeudellisille vaatimuksille, joita esitetään sen aseman vakavan parantamisen suuntaan, on teeseissä saatava ansaittu sijansa. (Mif: „Siitä on teeseissä sanottu“.) Niin kyllä, teeseissä on siitä sanottu, mutta valitettavasti ei näitä vaatimuksia ole asetettu riittävän selvästi.

VII

KYSYMYS KIINAN NUORISOSTA

Kuudes huomautus koskee kysymystä Kiinan nuorisosta. On kummallista, ettei teeseissä ole huomioitu tätä kysymystä. Ja kuitenkin nuorisokysymyksellä Kiinassa on nyt erittäin tärkeä merkitys. Tang Ping-siangin selostuksissa puhutaan tästä kysymyksestä, mutta valitettavasti ei kyllin selvästi. Nuorisokysymyksellä on Kiinassa nyt ensiluokkaisen tärkeä merkitys. Opiskeleva nuoriso (vallankumoukselliset ylioppilaat), työläisnuoriso, talonpoikaisnuoriso ovat voima, joka voisi viedä vallankumousta eteenpäin jättiläisaskelin, jos se saataisiin Kuomintangin aatteellisen ja poliittisen vaikutuksen alaiseksi*. On otettava huomioon, ettei imperialistinen sorto koske kehenkään niin syvästi ja voimakkaasti kuin nuorisoon eikä kukaan tunne niin kärkevästi ja kipeästi tarvetta taistella tätä sortoa vastaan kuin Kiinan nuoriso. Tämä seikka on Kiinan kommunistisen puolueen ja Kiinan vallankumouksellisten otettava kaikin puolin huomioon voimistaakseen kaikin tavoin työtä nuorison keskuudessa. Nuoriso on kiinnitettävä sen ansaitsemaa huomiota Kiinan kysymystä koskevissa teeseissä.

* **Huomautus.** Silloisissa oloissa tämä politiikka oli oikeaa, sillä Kuomintang edusti siihen aikaan kommunistien ja enemmän tai vähemmän vasemmistolaisten kuomintangilaisten välistä liittoa, joka toteutti imperialisminvastaista vallankumouksellista politiikkaa. Myöhemmin tästä politiikasta luovuttiin, sillä se ei enää vastannut Kiinan vallankumouksen etuja, koska Kuomintang oli loitonnut vallankumouksesta ja muuttui myöhemmin vallankumousta vastaan taistelevien keskuukseksi, ja kommunistit erosivat Kuomintangista katkaisten välinsä siihen.

VIII

ERÄITÄ JOHTOPÄÄTÖKSIÄ

Haluaisin tehdä eräitä johtopäätöksiä — imperiaalisuutta vastaan käytävästä taistelusta Kiinassa ja talonpoikaiskysymyksen suhteen.

Epäilemättä Kiinan kommunistinen puolue ei voi nyt rajoittua ei-tasavertaisten sopimusten lakkauttamisvaatimukseen. Tätä vaatimusta kannattaa nyt sellainenkin vastavallankumouksellinen kuin Tshang Sue-liang. Kiinan kommunistisen puolueen on ilmeisesti mentävä pitemmälle.

Edelleen on asetettava perspektiiviksi kysymys rautateiden kansallistamisesta. Se on välttämätöntä, ja siihen suuntaan on asioita johdettava.

Edelleen on pidettävä silmällä tärkeimpien tehtaiden kansallistamisen perspektiiviä. Tällöin herää ennen kaikkea kysymys niiden tuotantolaitosten kansallistamisesta, joiden omistajat osoittavat erikoista vihamielisyyttä ja erikoista aggressiivisuutta Kiinan kansaa kohtaan. Sitten on vietävä eteenpäin talonpoikaiskysymystä sitoen sen Kiinan vallankumouksen näköaloihin. Mielestäni asiat on johdettava loppukädessä tilanherrojen maiden pakkoluovutukseen talonpojille ja maan kansallistamiseen.

Muu on itsestään selvää.

Nämä olivatkin ne huomautukset, jotka halusin tehdä, toverit.